

[Per Hækkerup.]

et kontrolrådspas. Jeg synes kun, det er udmærket, at vi også ad den vej har fået en lettelse af forbindelsen med Østtyskland. Der har ikke fra vor side været noget ønske om andet, end at denne kontrolrådspas-ordning, som vi fandt var et besværligt instrument, efterhånden helt faldt bort. Hvis den i praksis ikke fungerer, ja, så kan man jo godt opretholde den på papiret, det giver formentlig kun lidt mere administration; men det gør jo selvfølgelig heller ikke så meget i disse sparetider, at man har det.

Til de bemærkninger, udenrigsministeren gjorde om opsigelse af NATO og om problemet bindingsperioden, vil jeg gerne gøre en bemærkning, fordi det i en vis del af den offentlige debat ligesom har spillet en rolle, at man mener i regeringserklæringen af 6. februar at kunne indlægge, at her havde den danske regering altså taget det standpunkt, at den, idet den henviste til traktatens opsigelsesbestemmelser, derved havde sikret, at traktaten kun, om jeg så må sige, for Danmarks vedkommende løb videre 1 år ad gangen.

Se, det har jo hele tiden været forudsætningen. Der står jo udtrykkelig i Atlantpagttraktaten, at når traktaten har været i funktion i 20 år, kan den opsiges med 1 års varsel, og jeg har ikke set, at man fra nogen regering eller nogetsteds i den offentlige diskussion i udlandet overhovedet har sat spørgsmålstegn ved dette. Jeg har ikke set, at man fra noget ansvarligt sted skulle have fremført synspunkter om, at der i forbindelse med 20 års dagen skulle gennemføres ændringer i Atlantpagttraktaten, der fastsatte en ny bindingsperiode, og derfor ligger der, så vidt jeg kan se, overhovedet intet nyt i det standpunkt, regeringen her har indtaget. Det svarer nøjagtigt og fuldkommen til det standpunkt, som vi har indtaget fra dansk side hele tiden, og jeg må opfatte det således, at såfremt man inden for kredsen af NATO-medlemslande skulle komme på tanker i den retning,

så betyder den danske regerings holdning, at man vil modsætte sig sådanne tanker. Hvis det er tilfældet, kan jeg sige, at hertil vil vi fra socialdemokratisk side give tilslutning.

Så vil jeg endelig sige i anledning af det dagsordensforslag, der er stillet, og som jeg forstår at regeringen ikke kan modtage, at jeg kan ikke helt dele udenrigsministerens kritik af forslaget til dagsorden. Nu forstår jeg, at udenrigsministeren i hvert fald må være tilfreds med det første stykke, for det citerer jo ministerens egen tale i formiddags. Når man har konstateret nødvendigheden af en betingelsesløs indstilling af bombningerne af Nordvietnam — som vi alle sammen hele tiden har opfattet som hele Nordvietnam — og når man derefter i dagsordenen konstaterer den dybe bekymring over, at store dele af Nordvietnam fortsat er genstand for omfattende amerikanske bombeangreb — hvad der jo er en faktisk konstatering af et forhold, som ingen kan bestride — så forekommer det mig fuldstændig logisk, at man derefter gentager opfordringen til den amerikanske regering om at lade bombestoppet omfatte hele Nordvietnam. Jeg kan ikke forstå, at der heri skulle ligge den mindste afvigelse fra, hvad dette folketing har vedtaget ved tidligere lejligheder, og hvad vi har været enige om at vedtage.

Man kan naturligvis fra regeringens side beklage, at det er SF, der har stillet det dagsordensforslag; men det må dog være det materielle indhold i dagsordenen, der er det afgørende, og når det ord til andet svarer til det standpunkt, som er dette tings, og gør det på baggrund af en aktuel situation, som vi har drøftet i dag, så kan jeg ikke se nogen som helst politisk begrundelse for, at regeringspartierne ikke kan stemme for dagsordensforslaget. Men jeg forstår, at udenrigsministeren og regeringspartierne — for at komme ud af det, jeg ved ikke, om det er et dilemma, de står i, for jeg kan altså ikke rigtig se det — har fundet en begrundelse i, at vi har fået